

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

MAMÍFERA

Espanya, 2023

Direcció: Liliana Torres

Guió: Liliana Torres

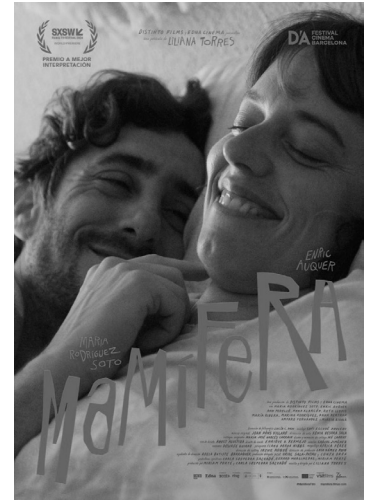
Intèrprets: Maria Rodríguez Soto, Enric Auquer, Ruth Llopis, Anna Alarcón

Durada: 93 min

Gènere: comèdia dramàtica

Idioma: català i castellà

Data d'estrena: 26/04/2024

Ser o no ser mare, aquesta és la qüestió

Quan un fa el pas de ser pare o mare un dels molts comentaris que et fan és: «Quan són petits, problemes petits; quan es fan grans, problemes grans». I quanta raó no tenen. Però això no deixa de ser com el procés vital de les persones, les quals, a mesura que es fan adultes, els problemes creixen. I si hi ha un moment cabdal i d'allò més existencial al llarg d'aquest apassionant mapa de la vida en el qual tots viatgem, és sens dubte el que transcorre durant l'etapa de la maternitat.

En el seu quart llargmetratge, la cineasta Liliana Torres (*Family Tour, ¿Qué hicimos mal?*) aporta una nova mirada a aquest tema tan adobat en el terreny de la ficció, però ho fa des d'una perspectiva menys tractada i poc explorada, donant protagonisme a aquelles dones que no, no volen ser mares. Un tema complex, pels estigmes i els estereotips que solen sorgir quan se'n parla, i que la directora planteja amb una mirada creïble i versemblant, des d'un punt de vista realista; recolzat per unes interpretacions extraordinàriament naturalistes de la parella protagonista, Maria Rodríguez-Soto i Enric Auquer.

Mamífera gira al voltant de Lola, una professora d'art de quaranta anys que no vol tenir fills i es queda embarassada. Té tres dies per decidir què fer (el protocol per a l'avortament així li ho requereix) i és aquí on un grapat d'emocions internes i externes esclata. Riures, plors, ràbia, dubtes, comprensió..., tot en qüestió de minuts o segons. Un estat d'ànim que Liliana Torres ho amaneix amb uns evocadors talls onírics en forma de collages artístics com els que elabora la protagonista.

La pel·lícula arrenca amb escenes costumistes d'una quotidianitat espaterrant, en què qualsevol espectador pot sentir-se identificat. Amb una gent normal i corrent netejant, conversant, treballant, fent l'amor i socialitzant amb els amics i les amigues. Elles, formen un grup en el qual totes tenen fills, menys dues. Heus aquí el contrast: una perquè no vol (la Lola) i una

altra, és el que més vol, però no pot (està en procés de fertilització, perquè no vol adoptar; un altre tema que també surt). A partir de l'anunci d'un embaràs no buscat (l'escena amb el ginecòleg és d'una tensió latent) comencen les indecisions, no perquè ella no ho tingui clar com perquè tot conflueix cap a la pressió social i cultural perquè canviï de parer i vulgui tenir la criatura.

Tres dies «castigats al racó de pensar», com diu ella en sortir de la consulta mèdica, per debatre si ser o no ser mare. Una decisió que li canviarà la vida, decideixi el que decideixi. Una cosa, com bé s'apunta amb el personatge de la mare, que moltes dones en el seu temps (i encara ara en algunes societats) no es podria ni discutir. Amb alguna cosa hem guanyat, la llibertat de la dona de decidir sobre la seva pròpia reproducció o maternitat, d'engendrar o no descendència. I tingui les conseqüències que tingui, com a *Mamífera* se'ns mostra.

Jordi Camps Linnell
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona